

בר הצעדים הבאים נגד השבתים. אולם רא הרגיש בחוש כי החברות אינן מעוניינות כלל בהפסקת השבתה. למרות שהימיר ים ויתרו בעצם לכל אורך החזונית.

נראה היה כי ממשלת בגין החליטה כי תשעשה בן-גוריון בשנת 1952, יכול גם גיין לעשות, וב-1978. בשיחות פנימיות בערכו בין בגין לבין אנשי-ספנות המקוריים לו כי עיקוב מרידור, איל-הספנות נפל והסתבך, איש חרות ומיק, לבין שר החברה מאיר עמית הוחלט, כשרק נשמע איום בדבר שביחת הימאים, ללכת הפעם דן הסוף. והחלטה היתה שלא להשאיר דן נסיגה לימאים השובתים, לחסל אחת יתמיד את הרעה החולה ששמה צי-הסוחר וישראל, ובעיקר ללמד לקח את הימאים, כוונתה האמיתית של הממשלה היא שלא להשאיר אף אגונה אחת תחת דגל ישראל, מכורה את אוניות צי-ים, שברשותה מרבית אוניות השטות תחת דגל ישראל, להחברות מסוויט של צי-ים, ולהפעיל את כל הצי הישראלי תחת דגל נחות זה, כנראה שאמי, לשעל סיפונין ימאים זרים.

אחד העובדים הבכירים של צי-ים, מתי ורגנשטיין, היישוב כבר חודשים מיספר לנינון, עוסק בימים אלה בהקמתה של זברה האמורה, אין עדיין החלטה אופר-יונית היכן תוקם החברה, בוואדון או י'כטנשטיין. הצעה אחת אומרת שלישם שבת הצי הישראלי ישמשו באחת מ-17 בנות הסתרים המוסות שהוקמו כבר על צי-ים, ואשר שימשו עד היום להעברת שלים במטבע זה. אולם על מדרגשטיין טל בברוק את כל האפשרויות, ולהכין ת הקרקע להקמת צי-ים פנאמה, כפי שראת במיסדרונות צי-ים החברה.

הפח של הימאים

ק אחרי שתוקם חברה זו רישמית יתברר לימאים מה גדול הפח שאילו לו. אוניות צי-ים תימכרנה באופן פיק-ווי לאותה החברה, הימאים יפטרו מן הדתם ושירותי ימאים זרים ייטכרו חזיר זול בהרבה, ללא תנאים סוציאליים, קאו זכויות כלשהן. אנחנו מוכנים לכל זה, מכאב ככל שיהיה", אמר שלמה אל לשופט כנפי באחת הישיבות בלישי-ה. ונקנה את התרופות היקרות ביותר חלת הצי הישראלי. כשנשאל על-ידי וופט: "מה יהיה אם החולה ימות ירב תרופות יקרות?" השיב במשיכת-פנים שפירוש "מה אני יכול לעשות?" האמת היא שלימאים היתה הצעת-פשרה זפת או, כפי שהם מכנים אותה, הצעת-יעה, שלא הועלתה בשום פורום רישמי מובן לא היתה זוכה בהיענות, אם כי היא יידה יותר מכל על מהות הסיכסוך שבין גאים לבין צי-ים. ביום השישי האחרון פרסם ראיון עם שר-החברה מאיר ית עם המראיון של מעריב, דוב גולד-ניין. בראיון אמר עמית לגולדשטיין: שכורתו של קציניים ממוצע היא 892 לר לחודש. קציני-ראשון 1,147 דולר ל-דש, ימאי דירוגי בלתי-מקצועי 464 לר לחודש, רבי-מלחים 1,043 דולר לחו-א, אבל בכל מקרה יש לזכור כי 500 לר לחודש, שהם כ-8,000 לירות, הם ולום נטו פטור ממס. החברות הציעו צינים ולימאים תוספת שכר של 30 אחוז, לררים, כלומר תוספת ריאלית מעל ומר למה שקיבלו עובדים אחרים לשנת 19 ועוד ארבעים אחוז לשנת 1978 מלבד שפת היוקר, גם כן בדלרים.

הצעת-הפשרה של הימאים מבוטסת על רים אלה של שר-החברה: "אנחנו בנים לקבל מה שהשר טוען שהחברות כימות לתת לנו כתוספת, וגם כאן לתת זה של 20 אחוז — והשביחה תסתתרים". כיוון שלימאים יש נתונים אחרים, הדיש של המשכורת שהם מביאים מדי שש הביתה, מראה כי דברי השר עמית עריב היו, לכל היותר, לוקש גמור. רבי-כל בעל חק של 15 שנים נשירי ואב וני ילדים מביא הביתה, כולל המטבע ה, סכום של 9,529 לירות לחודש. ואיי מלח מתחיל, מקבל — כולל מטבע — 2,378 לירות לחודש.

ם אחרי שזכו בניצחונם הגדול על דות-הספנות בבית-המשפט, לא מילרו גאים לחוגו. תגובתם הראשונה היתה גלוח מברק לחברות-הספנות, הקורא ו להיכנס מייד למשאיתתן לחיסול הדייתה. אולם חברות-הספנות, שמאחריהן זדת הממשלה, אינן רוצות לחסל את ביתה. הן רוצות לחסל את הצי.

המשוררת דליה רביקוביץ מאושרת. בגיל 41 ילדה את בנה הבכור, מחוץ לנישואין, לידידה בן ה-25. אך היא סירבה להצטלם עם בנה, בחברת ידידה - וגם לבדה

דברים שלמעלה מגילו. לפי דעתי הוא ניגב היום בעצמו כתם של חלב, עד כאן דבריה של דליה.

לא מוכנה לפרט

דליה רביקוביץ, מנומשת ומחול-תלתישערה, נראית צעירה מגילה. כי שהיא נשאלת מדוע העדיפה ללדת את בנה מחוץ למיסגרת הנישואין, היא משי-בה: "יש לי בעיות עם המוסד הזה, הקרוי נישואין. אינני זקוקה לו. יותר מזה איני מוכנה לפרט".

כיצד מגיבים בני-מישפחה? ממושיבה דליה: בשימחה. ראיתי כבר ארבעה בני-אחים נולדים, ובתאיה אחת. כל-כך רציתי לר-אות כבר את התינוק שלי. מישפחתי כולה היתה אצלי בביקור, וגם מישפחת החבר שלי.

אינני מתכוונת לעשות לילד ברית-מילה כמקובל. לא אומין קהל, ולא אערוך הגיגות. נסתפק בהזמנת מוהל בילד. אחת הנשים השוככות אתי בחדר מוזע-זעת מעצם הרעיון שלא יהיה קהל בטקס,

כפי לתאר את האיש הזה. כל הרופאים האחרים ניסו לחנך אותי או להכתוב לי דברים. המגע איתם היה מאד לא נעים. הרגשתי שאני משלמת המון כסף, ולא מקבלת שום דבר בתמורה. אך מהרגע שפגשתי בדוקטור ירבב, היה ממש נפלא. ידעתי שמצאתי את הרופא שאוכל לשים את מיבטחי בו.

החבר שלי היה כל הזמן אתי ועודד אותי, הוא הבין את הפחד שלי. אחרי הכל, לא פשוט ללדת בגיל הזה.

אני גאה בתינוק שלי. נמנעתי מפירסום הרינוני לא ביגלל שפחדתי מרכילות חלי-לה. ידעתי שבגילי הכל יכול לקרות. חששתי שלא אגיע בשלום עד למועד ה-לידה, או שחלילה ייוולד לי ילד פגום.

אך תודה לאל, הכל עבר בשלום. מובן שידעתי מראש את תאריך הלידה של הילד שלי, הוא צריך היה להיוולד בטי-בשבט, אבל הרופא המרדים לא היה מוכן, אז הנטיעה של התינוק שלי נדחתה.

כשהתעוררתי מההרדמה, הייתי עדיין מטושטשת ועייפה. רק כעבור יומיים הת-חלתי. ממש להתייחס אל התינוק, הוא נפלא. הוא כבר עכשיו חניך מצטיין, קיבל ציון 10 בסולם אפגור, הבוחן רפלק-סים ותגובות. הוא תינוק עדין העושה

קורא חביב, אני רוצה לספר לך על לוי רביקוביץ, שכתב כמה מן השירים בספר הזה. לוי רביקוביץ היה מהנדס צעיר, שעלה מארץ סין לפני שלו-שיס-יחמש שנה. הוא עבד בתחנת-החש-מל של נהריים. והשתתף בהקמת רשת עמודי-החשמל בעמק יזרעאל ובגליל ה-החתון. בתקופת המאורעות לפני של-ש שנים, היה כנופיות ערבים מתנפלות לפעמים על יהודים, לכן היתה אמה שלי דואגת מאד כאשר היה לוי רביקוביץ מאחר לחזור הביתה. שכחתי לספר שלוי רביקוביץ היה אבא שלי...

לאביה של דליה רביקוביץ, המשוררת תכולת-העיניים, שבגדס למוות לפני 35 שנים, היה חלק נכבד בחייה. כעת, בהיור-תה בת-41, נשלם המעגל. שמו של האב שנפטר בהיותה בת שש, יונצח בחייה של דליה. בנה הבכור, שגולד שבוע עשבר בבית-החולים ליולדות שבקרית-בת-אבי, ייקרא על שם אביה: עידו לוי.

בחלוק ציבעוני מעל לכתונת בית-החור-לים, קיבלה דליה את פני אורחיה בחצר שטופת-השמש של בית-החולים. זה-עתה שבה משיעור לטיפול בתינוקות, שניתן על-ידי טיפת חלב, ועיניה הכחולות קור-נות מאושר.

"אני מרגישה כאילו הגשמי חלום", אמרה, "לא האמנתי שיהיה לי ילד. הת-ייאשתי מהרצון העצום שהיה בי להיות אם. פעם חשבתי: לא חשוב אם יש אב, העיקר ילד. ילד נראה בעיני תמיד הדבר הנשגב ביותר עלי אדמות."

ואכן, דליה עשתה ניסיונות רבים להי-כנס להריון, ללא הצלחה. היא היתה נשור-אה פעמיים. בשנות העשרים לחייה ניש-אה לסופר ולמחזאי יוסף ברי-יוסף, אך גי-שוואיה אלה החזיקו מעמד שלושה חודשים בלבד. בגיל 25 נישאה בשנית, ליצחק ליבני, אז עורך במחנה וכיום מנכ"ל רשות-השידור.

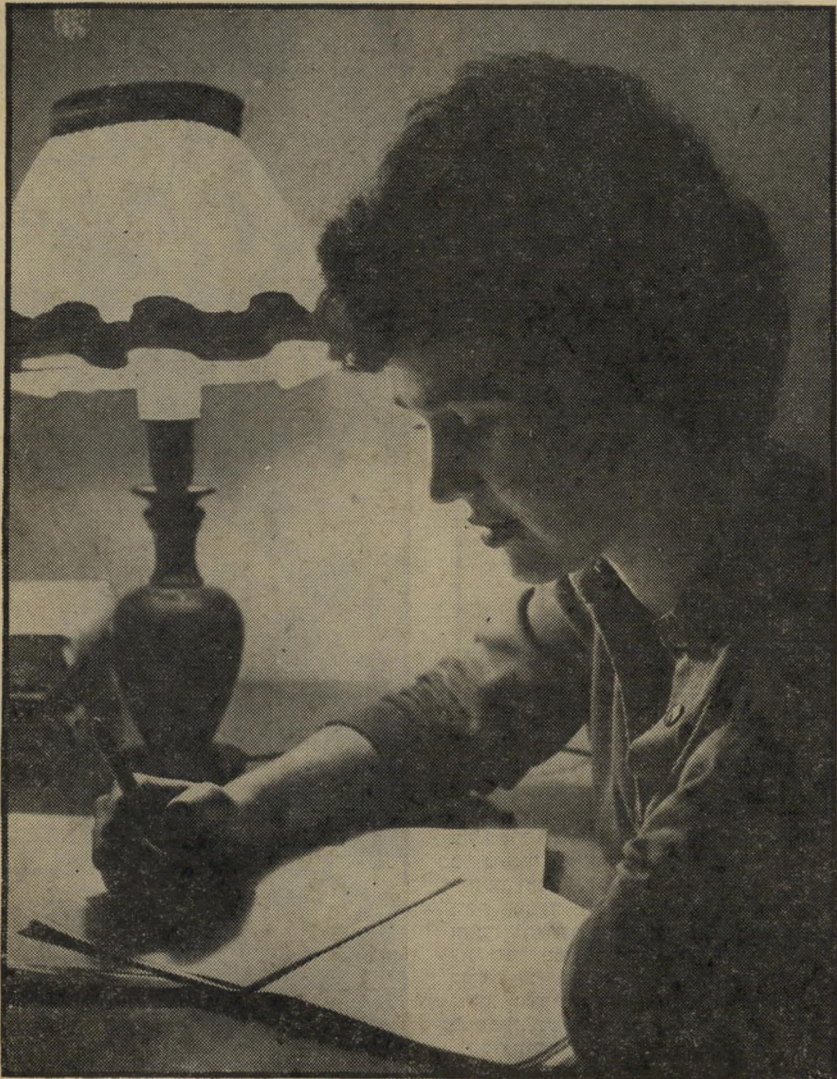
נטיעת התינוק נדחתה

במשך שנים ארוכות קיבלה טיפול נגד עקרות ואת הצלחת הטיפול היא זוקפת לזכותו של ידידה, אבי בנה. מספרת דליה: שמו חיים קליר, והוא סטודנט-למיש-פטים בן 25. אנחנו גרים יחד מזה שני-שנים, וכל מי שמכיר אותי מקרוב יודע זאת. יחד איתנו מתגוררת כדירה אמי, והדירה מחולקת לשניים.

אלמלא אבי בני, ייתכן שלא הייתי נכ-נסת להריון. הוא עזר לי מאד בטיפולים, עורר אותי, הלך אתי לראות רופאים, אילץ אותי לעבור טיפול אינטנסיבי. איל-מלא עזרתו לא הייתי מגיעה לזה.

מובן שאת התינוק שלנו תיכננו מראש. ביום שבו הגיעה אלי קריאת-הטלפון מ-המעבדה, שבישרה שאני אומנם בהריון, חכייתי לו שעתיים באוניברסיטה, עד ש-יגמור את השיעורים, כדי לספר לו. מובן ששנינו היינו מאושרים.

בזמן ההריון עבדתי מעט, כתבתי מעט ונחתתי הרבה. אני מרגישה כאילו אירע לי מעשה-ניסים. בגיל זה, הריון אינו דבר קל. ילדתי בנייתוח קיסרי. בגילי לא מסתכנים, הניתוח היה בהרדמה חלקית, ועקבתי אחר מהלכו למרות שהייתי מטושטשת.

לפני 18 שנה הצטלמה דליה רביקוביץ -